

वा० रा०

॥ १२९ ॥

संकुलितेन्द्रियः क्षुभितेन्द्रियः कथंनुसुकृतं भवेदिति अर्चितयं ॥ २ ॥ ततः एवं चिंतानंतरं ॥ यथाख्यातपथं मुनिकुमारोपदिष्टं मार्गं प्राप्यारुह्य आश्रमंगतः ॥ ३ ॥ तत्र आश्रमे अपरिणायकौ संचारयितृ पुरुषांतररहितौ ॥ ४ ॥ तन्निमित्ताभिः पुत्रनिमित्ताभिः कथाभिः हेतुभिरपरिश्रमावासीनौ पुत्रोजलमानेप्यतीत्येवंरूपां तामाशां उपासीनौ सेवमानौ मल्लते मल्लतदुष्कर्मनिमित्तं तामाशांप्रतिहीनावपि तां सेवमानावपश्यमिति पूर्वैर्णान्वयः ॥ उदासीनाविति पाठेऽनाथवदुदासीनौ दुःखिताविव ॥ ५ ॥ तौ दृष्ट्वा शोकोपहतचित्तदज्ञानान्महत्पापं कृत्वा संकुलितेन्द्रियः ॥ एकस्त्वर्चितयंबुद्ध्या कथंनुसुकृतं भवेत् ॥ २ ॥ ततस्तं घटमादाय पूर्णं परमवारिणा ॥ आश्रमंतमहंप्राप्य यथाख्यातपथंगतः ॥ ३ ॥ तत्राहं दुर्वलावंधौ दृष्ट्वा वपरिणायकौ ॥ अपश्यंतस्य पितरौ लूनपक्षाविव द्विजौ ॥ ४ ॥ तन्निमित्ताभिरासीनौ कथाभिरपरिश्रमौ ॥ तामाशां मल्लते हीनावुपासीनावनाथवत् ॥ ५ ॥ शोकोपहतचित्तश्च भयसंत्रस्तचेतनः ॥ तच्चाश्रमपदंगत्वा भूयः शोकमहंगतः ॥ ६ ॥ पदशब्दं तु मे श्रुत्वा मुनिर्वाक्यमभाषत ॥ किंचिरायसि मे पुत्रपानीयं क्षिप्रमानय ॥ ७ ॥ यन्निमित्तमिदं तात सलिले क्रीडितं त्वया ॥ उत्कंठिता ते मातेयं प्रविश क्षिप्रमाश्रमं ॥ ८ ॥ यद्वलीकं कृतं पुत्रमात्रा ते यदि वामया ॥ न तन्मनसि कर्तव्यं त्वया तात तपस्विना ॥ ९ ॥ त्वंगतिस्त्वगतीनां च चक्षुस्त्वं हीनचक्षुषां ॥ समासक्तास्त्वयि प्राणाः कथं त्वं नाभिभाषसे ॥ १० ॥ मुनिमव्यक्तया वाचा तमहंसज्जमानया ॥ हीनव्यंजनया प्रेक्ष्य भीतचित्त इवाब्रुवं ॥ ११ ॥ तद्व्यादि भूयः अधिकं ॥ ६ ॥ चिरायसि विलंबयसि ॥ ७ ॥ यन्निमित्तं येन हेतुना ॥ एतावत्कालं त्वया सलिले क्रीडितं ॥ तेन ते माता उत्कंठिता सशोकस्मरणवत्यभूत् ॥ यन्न दत्तमिति पाठे यत्त्वया शीघ्रं जलमावयोर्न दत्तं ॥ तत्त्वया सलिले क्रीडितं तेन ते मातोत्कंठितेत्यन्वयः ॥ ८ ॥ व्यलीकमप्रियं ॥ ९ ॥ अगतीनां त्वंगतिः ॥ हीनचक्षुषां त्वंचक्षुः ॥ अतो यन्न भाषसे तत्कथं कस्मात् ॥ १० ॥ सुतपदशब्द इव सुतधिया सज्जमानया गद्गदया अतएव हीनव्यंजनया व्यंजनाक्षरव्यक्तिरहितया अतएवाव्यक्तया वाचा वदंतं मुनिं प्रेक्ष्य भीतचित्त इवाहं तादृश्यैव वाचाऽब्रुवमित्यन्वयः ॥ ११ ॥

अ० का०

॥ १२९ ॥